

Henger Henrik az úthengerek királyi családjából származott. A gyárban, ahol született, sokat emlegették nagyapját, Henger Hannibált, aki egymaga építette be úttal a fél világot.

– Igyekezz hasonlítani rá! – oktatták.

Igen ám, csak hogy azóta sok minden megváltozott.

– A nagyapámnak biztosan nem kellett óvodába járnia! – dohogott Henrik.

Amikor erre azt válaszolták, hogy bizony neki is kellett, egyszerűen nem hitte el.

– Én ugyan nem töltöm az időmet visítózó gyerekek között. Inkább a saját utamat járom.

Így elgurult a legközelebbi benzinkúthoz üzemanyagért. A benzinkutas azonban egy csepp benzint sem adott neki.

- Eredj dolgozni! Keress pénzt! Ingyen senkinek sem jár benzin.
- Honnan szerezhetnék én pénzt? – kesergett az óvodakerülő úthenger.
- Ha jártál volna óvodába, ezt is tudnád! – vont vállat a kutas.

Henger Henrik erre nem tudott mit felelni, bánatosan előldalgott.

Azzal nekivágott a nagyvilágnak. Erdőkön hajtott keresztül, ahonnan traktorok szállították a fákat, mezőkön vágott át, ahol kombájnok aratták a kukoricát, városokba jutott el, ahol mindenféle munkagép serénykedett. Nézte-nézte a dolgozó járműveket, azután csak legyintett.

– Én ugyan nem fogok dolgozni! – jelentette ki.

Ám a sok kalandozásban rövidesen megéhezett. Olajra lett volna szüksége, hogy az alkatrészei jól működjenek, ráadásul fogytán volt a benzinje is, benzin nélkül pedig, jól tudta, egy tapodtat sem bír továbbmenni.